

PİROSKA RENTSCH

KISTEKERI - NAGYTERI

Piroska Rentsch

KISTEKERI - NAGYTEKERI

Mesék, versek kicsiknek

PIROSKA RENTSCH

KISTEKERI - NAGYTEKERI

© Piroska Rentsch

© Agroinform

Illusztrációk, tervezés:
BOLYKI VIOLA

Felelős kiadó:
BOLYKI ISTVÁN

ISBN: 978-963-502-875-7

PIROSKA RENTSCH

KISTEKERI - NAGYTEKERI

Mesék, versek kicsiknek

Budapest, 2007.

Készítette:

AGROINFORM Kiadó és Nyomda Kft.

1149 Budapest, Angol u. 34. – Telefon: 220 8331

E-mail: kiado@agroinform.com • www.agroinform.hu

2007/123

AZ ÉGBŐL

POTTYANT KABÁT

Egyszer, úgy a tél kezdetén történt, hogy a beborult égből a sok-sok szállingózó hópihével együtt lepottyant egy kabát is. De nem ám csak olyan hétköznapi kabát volt, amit a boltokban is meg lehet venni! Nem. Ez a kabát különleges volt. Se nem kicsi, se nem nagy, mégis, amit akart, eltakart. Amire ráterült, huss... láthatatlanná vált! Földre pottyanása óta a legváratlanabb helyeken tűnt fel és a legsietősebb pillanatokban tüntetett el valamit. Egyik nap a Búzavirág utcában kalózkodott, másik nap a Kikirics utcát rémisztgette, harmadik nap a Kutytej utcában keltett nagy feltűnést, mert ahol megjelent, az ott lakók nagy bosszúságára mindig eltűnt valami. Ez az égből pottyant kabát olyan volt, mint a szarka. Miért is a hasonlóság? Mert ő is többnyire a fényes tárgyakat kedvelte. Csakhogy egyben s másban mégis különbözött! Míg a szarka a fán fészkel, az égből pottyant kabát sehol sem fészkel! S míg a szarka a fészkébe hordta a fényes tárgyakat, addig a kabát nem hordta sehová. Amíg kedve tartotta, játszadozott velük, s ha megunt, ott hagyta. Mindig ott, ahol éppen megunt.

Egy hópihés reggel a Búzavirág utcában történt éppen, hogy ahány kislány lakott az utcában, mindegy, mi volt a nevük Mandula, Csenge, Adrienn, Laura vagy Rebeka, egyik sem találta a hajcsatját. Este még minden kislánynak megvolt, de reggel már nem! Keresték a fürdőszobában a polcon, a polc alatt, minden elképzelhető helyet átkutattak, de sehol sem találták. Mint a kámfor, mind eltűnt. Sietniük kellett az óvodába, az iskolába, sürgette őket anya és apa, s így szemükbe lógó durcás hajjal voltak kénytelenek elindulni. A következő reggelre a Kikirics utcában az autók tűntek el. Minden autó, ahány csak volt az utcában! Keresték az apukák, az anyukák, a gyerekek, Áronka és Ricsike még a bokrokba is bekukkantott, keresték a garázsokban, mindenhol, de hiába. Este még megvoltak, reggel már nem! Segítségül hívták a rendőrséget is. Jöttek is sietve, csak úgy csikorogtak alattuk a kerekek! Körülnéztek, szimatoltak és bizony megállapították: – Nocsak, no! – Még kétszer körülnéztek, de mintha a föld nyelte volna el az autókat! Nem találtak se egy lábnyomot, se egy keréknyomot. – Ejnye, no! – állapították meg véglegesen és szirénázva elmentek.

Ám a harmadik reggelen csoda történt! Minden autó és minden hajcsat a Kutytej utca közepén várta a gazdáját! Ott hevert a földön szétszórva a sok különböző színű, formájú fényes csat, és ott sorakoztak az autók is! Egy sem hiányzott. De viszont ebből az utcából most a biciklik és a motorok tűntek el, mégpedig bukósisakokkal együtt. De nem ám csak a felnőtt biciklik és motorok! Nem bizony! Hanem a gyerekeké is! Még szerencse, hogy hóesésben senki sem akart, motorozni, biciklizni, így ez az eset senkinek sem tűnt fel. S az égből pottyant kabát kedvére szórakozhatott az eltüntetett kétkerekűekkel egész télen minden nap, míg csak meg nem unta.

Tarka TOLLAS tarajas

Én vagyok a kiskakas
Tarka tollas, tarajas

Kikirikí – kiabálom
Szemétdombom kapirgálom

Találtam is fél-garast
Igaz, hogy csak egy lyukast

Boltba mentem el vele
Cukrot kértem ízibe'

De a boltos nem adott
Mert a garas lyukas volt

Ki-ki-ri-kí kiabálom:
Nincs igazság a világon!

ÉN vagyok a VÍZILÓ!

Én vagyok a víziló
Hurrá, hurrá! – Jaj de jó
Lábam kurta, farkam csóva
Fejem, mint a köcsög orra
Szemem, fülem takaroska
Tátott szájam nagyobbacska
Olyan, mint a tejes rocska
A víz alá, ha bebújok
Rögvest láthatatlan vagyok
A hullám néha elringat
S jól kialszom magamat

Na, találod ki, hogy hol vagyok?
Kitaláltad?
A víz alatt!

A BUTA PÓK

Először benézett az ablakon
Majd, végigsétált a plafonon
Bukfencezett egyet-kettőt
Képzeljétek!
Nem is köszönt!
Rögtön erős hálót szőtt
Bekerített egy-két legyet
Majd azt mondta:
Most én pókember leszek!
S ült, ült a sarokban
Várta, várta
Hogy nőjön neki keze, lába
De bizony azt hiába várta
Sose nőtt szegénynek
Se keze – Se lába!

A FALÁNK KÍGYÓ

Egyszer

Becsúszott a kertbe egy kígyó
Nem volt dagadt, sem túl hosszú
Csak olyan jámbor, mezei sikló
Rendesen pockokat, békákat evett
De most, hogy a kertbe keveredett
Szeme hatalmasra kerekedett!
Mert... a kerti asztalon
Palacsinta gőzölgött egy tányéron
Olyan finom illatot gőzölgött
Hogy a kígyó étvágya bizony nagyon megjött
Tekergőzött ide-oda
Szék lábára – pad sarkára
Lám! – a tányért megtalálta!
Csapkodott farkával össze-vissza
Siklott ide, siklott oda
Míg a tányért lerántotta!
Kidőlt a sok palacsinta
S a kígyó csak falta, falta
Mohón csúsztotta le a torkán
Túróst, mákost egymásután
S mire odaért a gyerekhad
A palacsintából
Semmi, de semmi sem maradt...

A PÁVA-KISASSZONY

Rí, rikácsol a páva
Nem tetszik az új ruhája
Pedig szebb, mint a pulykáié
A híres, hírhedt méregzsáké
Ki úgy felfújja tokáját
Hogy látni lehet a torkát

Rí, rikácsol a páva
Színes szép ruhája
Beleért a sárba
Farktollait felemeli
Legyezőként lebegteti
Páva-módra
Méltóságát szellőzteti

Rí, rikácsol a páva
Sír a szegény pára
Hiába az új ruhája
Mi tetszik is már valahára
Mégsem mehet el a bálba...

FÜLÜK apró – lapátos...

Kisdedcickány vagyok
Mindig is az maradok

Akkor sem nővök, ha akarok
Pedig már anyuka vagyok

Van hat kopasz kisdedem
Apró cickány-egerem

Orruk hosszú – ormányos
Fülük apró – lapátos

Tücskök – bogarak reszkessetek
Mert a kisdedcickányok éhesek!

SZÉP CICA...

Ismerek egy cicát
Szép cica
Szép a feje
Szép a szeme
Szép a szőre
Mit oroszlán is irigyelne
Olyan a sörénye
Szép cica
A Vicu cica
S jó cica
Okos is
Csak farka nincs...

Egy KIS JÁTÉK MACKÓ kalandja

Történt egyszer, hogy...

– Emese! Itt az este, villanyoltás! – Szólt ki mosogatás közben a konyhából anyukája. – Villanyoltás! – Kiabálta még egyszer. – Csak még ezt az oldalt meg-nézegetem! Na, anya, légszi, csak még ezt...

– Villanyoltás! Holnap hétfő, óvoda! Semmi csak még! Nyitva hagyom az ajtót, hogy szépeket álmodj. – Takargatta be Emesét anyukája.

Ám feledékenységből nem csak Emese szobájának az ajtaja maradt nyitva, hanem a bejárat ajtaja is...

És megtörtént, ami megtörtént...

Miután Emese elaludt... a szomorú kis jámbor játék mackó hosszú szipogás után felszedelőzködött az ágy mellől – ahová Emese dobta le még az este – és elindult a nyitva felejtett ajtó felé.

– El is megyek! Világgá megyek! Ledobott és ott hagyott! – dunnyogta. Miért hanyagol? Pedig én éppen úgy szeretem, mint azelőtt, mint, mint kezdettől fogva... attól a boldog pillanattól kezdődően, amikor először magához ölelt... Brumm, de hideg van! Azért ezt nem gondoltam, hogy ilyen hideg van!

És a kis mackó, fázósan brummogva nekiindult a sötét éjszakának. Ment, ment a sötétségbe futó járdán és brummogott és gondolkodott. A nagy-nagy gondolkodás és brummogás közepette a véletlen és a sötét letérítette az útról. Már azt sem tudta, merre jár, hol kószál, hisz szegény kis dörmögő az orra hegyéig sem látott el. Már meg is bánta, hogy elindult, már arra is gondolt, hogy visszafordul, de a visszafelé vezető sötétől éppúgy félt, mint az előtte várakozó, sejtelmes feketébe burkolózott tájtól. Megállt, összeszedte a bátorságát és töprengett. Töprengett és brummogott, brummogott és töprengett – menjen tovább, vagy ne menjen? Fázott, félt, de nem tudott dönteni, s ekkor hirtelen eszébe jutott, hogy segítséget kér a mancsától. Az orra elé tartotta és számolni kezdett az ujjain: – Menjek, ne menjek, menjek, ne menjek, menjek, ne menjek... Ne menjek! Jó, akkor nem megyek – dörmögte. – Itt maradok. Lesz, ami lesz, itt maradok! – és brummogva leült a földre. Addig-addig brummogott, biztatgatta magát, hogy ne féljen, hogy csak nem fogják ellopni, mert kinek kell egy árva kis játék mackó... míg elaludt.

Aludt, aludt, talán még álmodott is valamit, talán valami kedveset, valami szépet, mert reggel mosolyogva ébredt. Pontosabban arra ébredt, hogy valaki simogatja. De nem ám csak úgy egyszerűen simogatja, hanem szeretettel... Amikor apró mancsaival kitörölgette szemeiből az álmot, hát kit lát? Na, kit? Emesét, amint mellette térdepel, és szeretettel simogatja. És éppen... hol? Az óvoda bejáratánál, a kerítés tövében. Hiszitek, vagy nem, éppen ott! Ragyogott a kis játék mackó örömeiben! Együtt tölthette a napot Emesével az óvodában, és soha többé nem jutott eszébe, érthette bármiféle bánat, hogy világgá menjen!

HA JÖN a HÉJA – haj, nagy a baj!

Kirreg, kurrog tyúkanyó
Terelgeti szelíd népét
Aranysárga pittyogó
Apró kiscsibéit

Krákog, kotyog, káricsál
Fürge lábaival kapirgál
Éhes kis pihés csibéinek
Terített asztallal szolgál

Ha jön a héja, haj, nagy a baj
Fut, szalad a kotlóalj
Tyúkanyó széttárja szárnyait
Elbűjtatja apró csibéit

Kuporog a pihehad
Míg a veszély alább hagy
S éhesen száll tovább a héja
Nem jutott neki pihés vacsora.

MINDEN BÉKA hasonló, az én nevem mégis KACAGÓ!

Béka vagyok, kacagó
Hangom igen harsogó
Minden béka hasonló
Az én nevem mégis – kacagó

Van varangyos, ő vartyogó
Tekintélyes kajabáló
A vörös hasú parancsoló
A kis leveli kuruttyoló

Rokonom a kecskebéka
Hasonló az ábrázata
Amiket komolyan elbrekeg
Én azokon csak nevetek

Az Alföldön éldegélek
Folyók, tócsák, csatornák
Szinte tálcán kínálják
A jobbnál jobb elemózsiát

Nem is sejti a sok rokon
Hogy milyen jó az én sorsom
Nem cserélnék egyikkel sem
Csak kacagok a mérgeiken!

HALLOD-E TE FLAMINGÓ?

Hallod-e te flamingó?
Miért vagy te szomorú?
A lábad miért oly hosszú?
És a nyakad meddig ért?
Vízben gázoltál, de miért?
Hol vetted a ruhádat?
A rózsaszín szoknyádat?
Miért horgas a csőröd?
Hol hagytad a bőröndöd?
Mikor repülsz más vidékre?
Megváltozol-e estére?
Neked is van pizsamád?
És simogató anyukád?
Hol tartod a fogkeféd?
Nincs fogad? És miért?
Mit eszel majd reggelire?
Vigyáznod kell a bögrédre?
Te is szeretsz hintázni?
Vagy csak a vízben gázolni?
Neked is van barátod?
Sugdolózó jó pajtásod?
Holnapután mit csinálsz?
Talán a városban sétálsz?
Veszel-e fel másik ruhát?
Vagy a rózsaszínt fested át?

REPEDT fazék az ő hangja...

Csörög, fecseg, kerepel
Szarka úr krárogva felesel
Repedt fazék az ő hangja
Egy madár sem állhatja

Büszke nyalka ruhájára
Mellényére, nadrágjára
Ragyogóra festett
Fekete-fehér frakkjára

Éles szeme kikutatja
Hol rejlik a kincses-bánya
Ellopja mind, s úgy elrejt
Hogy soha senki meg nem leli

Ha unalma rámenős
Vagy ideje ráérős
Gyönyörködik kincseiben
A csillogó ékszerekben

Van ott kanál kicsi, nagy
Még fényes gyűrű is akad
Kíváncsi csőrével ütögeti
Más hasznát nemigen veszi

Csörög, fecseg, kerepel
Szomszédjának felesel
Tőle hangos a környék
Ideje, hogy elaludjék!

Láttál-e már KACSÁT?

A gágogó libánál kisebb
Sőt nála sokkal szelídebb
Pihés tollú, rövid nyakú
Egy kicsikét csámpás lábú
Kacsázva jár le a tóra
A faluvégi úsztatóra
Kedvence a pocsolya
Benne

Sárga csőrét mártogatja
Lefetyeli a vizet
Kiszűri az eleséget
Otthon is jól van tartva
Törődik vele a gazda
Mert

Pecsenyének tartogatja
Télire a kásás zsíriját
Töpörtyűnek a sok háját
Mosolygósra süti máját
Tollából lesz puha párna
Szép álmoknak melegágya
Kisgyermeknek altatója
Pihe-puha takarója.

Csücsörít a CSÓKA...

Csücsörít a csóka
Jól megy neki dolga
Most érik a szilva
Ide csíp – oda csíp
Minden fára rákacsint

Megdézsmálja a cseresznyét
Nem kíméli a termést
Az illatos szőlőt is szereti
Még szüret előtt lecsipkedi

Fészket rak a városokban
Füstös, kormos, szűk odúban
Ruháját, ha por belepi
Nem kell neki lekefélni

Csak megrázza, csippentgeti
Máris szép a tolla neki
Szürke fejét büszkén hordja
Pedig a károkozó varjú a rokona!

A kis KUVIK

Kuvik, kuvik, kuvikolok
Mert én egy kis kuvik vagyok

De nem csak kuvikolni tudok
Kacagni is, ha akarok

Kisebb vagyok a galambnál
De a hangom nagyobb annál

Rokonom a bagolynépség
Ám én nem vagyok egy szépség

A tollam szürke is, meg barna is
Rajtam semmi vidám nincs

Nem szeretnek az emberek
Mondják, rossz híreket terjesztek

Pedig szelídebb vagyok
Mint ama nagyok – a bagoly rokonok

Én csak kuvikolok, kacagok
Én egy kedves kis kuvik vagyok!

Kajla fülű a SZAMÁR

Kajla fülű a szamár
Csökönyös, mint Aladár
IÁ, IÁ, kiabálja
Zárjon be az óvodája!

Kajla fülű a szamár
Szürke, mint a félhomály
IÁ, IÁ, mondogatja
Még a nevét sem tudja!

Kajla fülű a szamár
Az óvoda mellé jár
IÁ, IÁ, csak ezt tudja
A sok gyerek kicsúfolja!

Kajla fülű a szamár
Csökönyös, mint Aladár
IÁ, IÁ együtt mondják:
Nem szeretjük az óvodát!

KABÓCÁÉK – KABÓCÁJA

Kabócaék – Kabócaja
Eltévedt a réten
Hej, haj, huja-haj
A virágos réten

Nagyot ugrott Kabóca
Beakadt a lába
Hej, haj, huja-haj
A bozótos ágba

Sírva fakadt Kabóca
Feldagadt a lába
Hej, haj, huja-haj
Hogy szökdel most haza?

Kabócaék – Kabócaja
Lábát próbálgatja
Hej, haj, huja-haj
Nagyon nagy a baj!

Kabócaék – Kabócaja
Szipókáját szívogatja
Hej, haj, huja-haj
Tényleg nagy a baj?

Kabócaék – Kabócaja
Szárnyát próbálgatja
Hej, haj, huja-haj
Nincs már semmi baj!

HARAPÓS a TŰZ!

Adrienn, a kis totyogós
Nem tudta, hogy a tűz harapós
Jaj, jaj, nagyon fáj!
Sír, szipog a kicsi lány

Gyorsan, gyorsan vizet rá!
Hozza anya szaporán
Loccsan a víz, jaj de jó!
Könnyes szeme viruló

Anyukája dédelgeti
Fájós ujját becézgeti:
Te kis butus, mit csináltál?
Nem sejtetted, hová nyúltál?

A tűz olyan, hogy megéget
Leszedi a bőröcskédet!
Ugye, tanultál belőle?
A tűz jobb elkerülve!

Pattogatott KUKORICA

Pukkantott málé
Ezt mondta Máté
Pattogatott kukorica
Vágta rá Marica
Nem! Pukkantott málé!
Tromfolt rá Máté

Pattogatott kukorica!
Pattogott mérgesen Marica
Igazat mondott Marica
S jól tudja azt Máté
Mert a pukkantott kukorica
Nem más, mint pattogatott málé!

KISTEKERI – NAGYTEKERI

Kistekeri kitekeri
Nagytekeri betekeri
Kistekeri kifordítja
Nagytekeri befordítja
Kistekeri kilyukasztja
Nagytekeri befoltozza
Kistekeri kitekeri
Nagytekeri betekeri
Kistekeri kifordítja
Nagytekeri befordítja
Kistekeri kilyukasztja
Nagytekeri befoltozza
Nagytekeri megunja
Kistekerit elzavarja!

Ő LENNE A BARÁTOM

Hogyha nekem kutyám volna
Simogatnám óraszámra

Hogyha nekem cicám lenne
Friss tej lenne reggelije

Hogyha nekem nyuszim volna
Babusgatnám baba-módra

Vennék neki egy kis ágyat
Bele paplant s párnákat

Mesélnék, míg el nem alszik
Elringatnám a kis nyuszit

Ha lenne nekem állatom
Ő lenne a barátom!

RONGYOS bugyogót süt anyácska...

Farsangra fordult a napocska
Rongyos bugyogót süt anyácska
Csacsogja a kis Amálka

Buta vagy te Amálka
Véli a tudós Tamáska
Azt nem lehet megsütni
Legfeljebb megfoltozni!

Nagyot toppant Amálka

De igen!

Rongyos bugyogót süt anyácska!
Forró zsírban most forgatja
Szép pirosra megsüti
Porcukorral meghinti
Forgácsfánknak is nevezi
Ki a tréfás nevét nem ismeri
Az a buta, aki nem hiszi!

Be ne bújj a bokrába!

Árok partján vadrózsa
Kinyílik az, holnapra
Berakhatod a szobába
A tulipános vázába

Letépheted, de vigyázva!
Tüskés annak a szára
Be ne bújj a bokrába
A ruhád azt megbánja!

Csipkebokor, vadrózsa
Árkok partján szirmát bontja
Piros lesz a bogyója
Ízes szörp a poharadba!

A szemtelen SZÚNYOG

Zrí-zrí-zrí, dunnyog
A szúnyog
Ide száll – oda száll
Zirreg és zurrog
Nem találja helyét
A szemtelen szúnyog
Ide csíp – oda szúr
Dárdájával lyukat fúr
Próbálkozik pimaszul
Viszket is a nyoma
Komiszul!

KI KUKUCSKÁL a PAD ALATT?

Kiti-kiti-katt
Ki kukucskál a pad alatt?
Kiti-kiti-katt
Csiga ül a pad alatt
Kiti-kiti-katt
Hol hagytad a házadat?
Kiti-kiti-katt
A bokorban fennakadt
Kiti-kiti-katt
Ott bizony nem maradt
Kiti-kiti-katt
A pocsolyába ragad
Kiti-kiti-katt
Bizony ott sem maradt
Kiti-kiti-katt
Pityereg a búbárat
Kiti-kiti-katt
Hol hagytam a házamat?
Kiti-kiti-katt
Ülj tovább a pad alatt
Kiti-kiti-katt
Megkeresem a házadat!

Az árva FALEVÉL szerencséje

Fúj, fúj, fúj a szél
Táncot jár a falevél
Himbálózik erre-arra
Unalmában nincs más dolga
Fúj, fúj, fúj a szél
Elsápad a falevél
Reszket ide, bújik oda
Oly annyira fél
Vajon mit súgott a szél?
Sírva-ríva meséli
Talán a holnapot még megéri
Itt az ősz, az október
Hej, bizony az, nagy ember!
S követi őt november
Aki még nálánál is nagyobb ember!
És eljön majd december
Ő aztán a nagy ember!
Hóból van a szakálla
Jégből meg a csizmája!
Eső, hideg, sár, zúzmara
A fagy is eljő virradatra!
Reszket a kis falevél
Jaj, a szél mit nem beszél?
Merre, merre, hová bújjon
Hogy a sárba le ne hulljon?
Izeg-mozog kicsi szárán
Reszketőn lóg rajta árván
Fúj, fúj, fúj a szél
Sárgul a kis falevél
Jaj, jaj, miket beszél ez a szél?
Bizony, bizony nagyon fél!
Ám... Arra sétál Orsika
Karján egy kis kosárka
Fúj, fúj, fúj a szél
Lepottyan a falevél...
S mily boldog! – nem földet ér!
Éppen a kosárkába fújta a szél!

SÜSÜLÉ

Finom ital a „sárkánylé”
Íze selymes parádé

E szuper italt úgy készítjük
A tejet forró vízzel elegyítjük

Adunk hozzá kakaót
Kissárkánynak valót

Lesz ám ebből süsülé
Színe, mint a csokié

Kisbögrébe kiöntve
Kortyolhatja Süsüke!

VÍZENBALLAGÓ

Vízen ballagót főz nagymama!
Mielőtt a ballagót megalkotja
A fazék vizet a tűzhelyre rakja
Mikor forr, rotyog a víz
Beleszaggatja
Majd fakanállal kavargatja
Tésztaszűrőn lecsorgatja
S a dagadt vízen ballagókat
Finom csirkepaprikással tálalja
Azt mondja a nagymama
A vízen ballagó az igazi galuska!

BOSZORKÁNY A KONYHÁBAN

Egyszer nagymama konyhájában titokzatosabbnál titokzatosabb dolgok, történetek vették kezdetét. Először különös módon eltűnt a habverő. Majd a kanalaknak is lábuk nőtt, a fiókok maguktól kihúzódtak, a polcon a poharak csengve-bongva muzsikáltak, a sarokból a söprű hozzá nem illő módon táncra kelt, s ropta, ropta addig, amíg meg nem unta.

Nagymama először igen-igen álmélkodott, sarkig nyitott szemekkel csodálkozott, majd szidalmazni kezdte a konyhai társaságot:

– Szedtevette-teremtette, szemtelen pereputty! Adok én nektek kámfort játszani! Majd én megmutatom, hogy ki az úr a konyhában! – S a fenyegető szavak kíséretében kezébe vette a palacsintasütőt. Ám a palacsintasütő is megtagadta az engedelmességet és abban a szempillantásban, amint kezébe vette, kisiklott az ujjai közül s előbb a levegőben pördült-fordult egyet-kettőt, majd egy hirtelen fordulattal a konyha kövére kötött ki. Mire nagymama kapott volna utána, már a fakanál is követte. A fakanál elment az ajtóig, kinyitotta és, mint egy kevély, hencegő hercegnő felemelt orral kísétált.

Nagymama nem tudta mire vélni a dolgok ilyen formán való alakulását, s bosszankodva ismét szidni kezdte a rendetlen társaságot:

– Szedtevette-teremtette, szemtelen pereputty! Mi ütött belétek? Azt hiszitek, hogy csak úgy kísétálhattok a konyhából? Mindjárt dél van, együtt kell megfőznünk az ebédet! Fakanál, gyere vissza! Mit képzelsz, az ujjaimmal fogom kavargatni a rántást? És ti, nevetlen kanalak, hová tűntetek? Ha apó hazajön, mivel kanalazza ki a tányójából a főzeléket? Talán a markával?

S épphogy ezt kimondta, a tányér is elkezdett pörögni-forogni a polcon olyannyira sebesen, hogy félő volt, rögtön leesik és összetöri magát. De nem esett le, szerencsére nem lett semmi baja. A vad pörgés ellenére sikerült úgy megállnia a sarkán, hogy illem ide, illem oda, a fenekére billenthette magát.

Nagymama bosszúságtól kipirult arccal állt a konyha közepén, már fogalmazta magában a táncos lábú tányérnak szánt szidást, amikor hirtelen a fazekak kezdtek el nyugtalankodni. Olyan fülsiketítő lármát csaptak a fődőkkel, hogy talán még az égi angyalok is meghallották s ijedten bújtak el a habos felhők fodrai közé. Úgy csörögtek, csattogtak, ugráltak a különböző formájú színű, fődök az üres hasú fazekak tetején, mintha minden jóérzésük mellett az eszük is elment volna otthonról. A következő pillanatban pedig ráadásnak még a bögrék is meggondolták magukat s elindultak a

polcra. Egymás fülét fogva lebegtek, billegtek a levegőben, szó szerint körtáncot lejtettek, mint az őszi szélben kavargó falevelek. A kelekótya bögrét követte a pocakos sőtartó, az örökké szomjas vizeskancsó, a finnyás mosogatótál, a fitos orrú mosogatószivacs, az öregedő levesmerőkanál, a karcsú ecetesüveg, az ebédhez félig megpuccolt hagyma, a dörmögő zsírosbödön, és végül a váratlan kaland lehetőségébe belesápadt pirospaprika zárta a sort.

Ez a sok-sok haszontalan, szófogadatlan semmirekellő mind ott lebegett a konyhában nagyanyó bosszúságára épp az orra előtt, azon igyekezvén, hogy minél hamarabb kívül kerüljenek az ajtón, amikor hazaérkezett apó. Még be sem tette a lábát a házba, már feltűnt neki, hogy:

Mit keres a fakanál a kapuban?

És mi ez az éktelen láрма?

Hogy került a habverő a cseresznyefára?

Miért indultak a kanalak sétára?

A palacsintasütő hogyhogy tud beszélni, mikor nincs is szája?

Az öregedő levesmerőkanál miért igyekszik a fára?

Miért kapaszkodik a dörmögő zsírosbödön az ajtófélfába?

És egyáltalán...

Apó a nagy összevisszaság láttán csak állt, állt a ház bejáratánál és a látottakat elemezgette. Meglepetten törte a fejét, próbálta megfejteni a különös látványt, majd egy hirtelen ötlet által keresgélni kezdett a zakója zsebében.

– Valahol itt kell lennie – dünnyögte – kis srác korom óta magamnál hordozom... nem tűnhetett el épp most, amikor szükségem lenne rá! – Kereste, kereste, kutatott, matatott, kiforgatta a zsebeit...

– Áh, megvan, ez az! – kiáltotta, s egy gyűrött papír darabkát igyekezett széjjel-hajtogatni, miközben besietett a házba.

Amint belépett a konyhaajtón és meglátta nagyanyó bosszúságtól hosszúra keskenyedett arcát, elkeskenyedett arcában a nagyra nőtt csodálkozó szemeit... ahogy ott állt tehetetlenül a felfordult konyha közepén, nem is tudta sírjon, vagy nevéssen. De egyiket sem tette, mert igen éhes volt, és éhes gyomorral se sírni, se nevetni nem volt kedve.

Odaállt nagyanyó mellé, a felfordulás kellős közepébe, feltette a szemüveget az orrára és a kezében szorongatott gyűrött papír fecniről, hangosan olvasni kezdte a sok-sok évet megjárt, elmosódott betűket:

– Abrada, abrada! Kígyóháj, békacomb, vaddisznó agyara! Körmönfont, csintalan jóságnak ostora. Lári-fári fajta kisördög szolgálja! Nem vagy már talány! Látlak boszorkány! Ott vagy a sarokban! Abrada, abrada, még egyszer abrada! Semmi szükségünk sincs a felfordulásra! Éhes vagyok, tegyél ételt az asztalra! Parancsolom, hogy a varázsigének legyen foganatja!

S ahogy apó az abrada, abrada varázsigét elmondta, megmozdult a konyha saroka! Egy ideig töprengeni látszott, majd hirtelen láthatatlan kezek tettek-vettek, sürgős mozdulatok serénykedtek. Helyére kerültek a kelekótya bögrék, a pocakos sőtartó, a kipirosodott arcú pirospaprika, a mosogatótál és a fitos orrú szivacs, a vizeskancsó, a

félíg megpuccolt hagyma, a dörmögő zsírosbödön, az öregedő levesmerőkanál, és végül az ecet is helyre lötytyintette magát.

Besétáltak a kanalak is, a habverő lemászott a cseresznyefáról, a fakanál pedig már a lábasban piruló hagyma között ügyeskedett, megfeledkezve arról a tényről, hogy néhány perccel ezelőtt még úgy fenn hordta az orrát. Apó kissrácbeli gyűrött papírfecnis varázsigeje olyannyira hatásosnak bizonyult, hogy ő maga csodálkozott a legjobban!

Mire nagyanyó megfordult, legnagyobb ámulatára már helyre állt a rend a konyhában. S mikorra apó kézmosás után a fürdőszobából visszatért, a főzelék is ott gőzölgött a terített asztal közepén...

KIRÁLY lett álmában a BÉKA

Király lett álmában a béka
A kis pislogó zöld levelibéka
Hogy került fejére a korona?
Az úgy volt, úgy hozta a napnak alkonya
Hogy este túl soknak bizonyult a vacsora
Bizony, bizony megártott a lakoma
Durranásig feszült a kis béka pocakja!

Ha ő medve volna, brummogva jajgatna
Mert bizony, bizony megártott a lakoma
De hát nem medve ő, nem is malacka
Ki az alkonyatba belevisíthatna
Csak béka, egy béka, egy kis zöld levelibéka
Ki ha visíthatna – nem, csak pislog fájdalmába'
Pislogott, pislogott, míg csak el nem aludt
S, hogyhogy nem, királlyá változott
Azt álmodta, hogy megkoronáztatott!
Sas rakta fejére a koronát
Csiga hozta háza hátán a jogarát
Szúnyog adta kezébe béka-ország almáját
S még a varangy is reá adta áldását!

Álmodik, álmodik a kis levelibéka
Királynak lenni jó... de nehéz a korona!
S hogy nyomja pocakját az országnak almája...
S az oldalbordája...
Szegényke felriadt fájdalmára
Oda a királyság, a kis béka álma
Ez lett bizony
A nagy vacsora ára...

A KUTYUSKA ELSŐ KALANDJA...

Éjjel itt járt a róka!
Nagy volt és sánta!
Bicegett mind a négy lába!
Újságolta reggel a parányi kutyuska
Ki házőrzőként az első éjszakát töltötte az udvarban

Bátor voltam
De... de még most is remegek...
S valóban – szőre, mint a szegek
Selymes bundájában fölfelé meredtek
Nézzétek meg! – mondta – a tyúkól fel van dülva!

Hiába ugattam, morogtam
Vicsorogva – mint ahogy tanultam –
A fogaimat mutogattam – Rám sem hederített
Az a szemforgatófajta, képmutató ravaszdi róka
Hű, de elpáholnám, elagyabugyálnám, ha most viszontlátnám!

De... de... akkor éjjel
Együtt a sötéttel – a bujkáló
Félelemmel olyan volt, mint ami nem is volt
Úgy jött, olyan sunyin, mintha nem is ő, csak az
Árnyéka volna, mintha maga magából csak egy darabka volna
Feje sem volt talán... csak farka, nagy, kövér, vörös, lompos farka

Azt hittem, hogy... de
Mégsem, mert a tyúkólhoz kúszott serényen
S mikor már félelmem kicsit oszlott, a ravasz sánta
Már tyúkokat fosztott! – Hullott a tolluk szerte és szana
Hátborzongató volt a kakasnak, tyúkoknak sírása, panasza

És tessék...
Elcsuklik a kutyuska szava
Majd szánva-bánva, vastagon szipogja:
És tessék!
Ezért vicsorogtam? – Ezért szimatoltam?
Se tyúkoknak, se rókának nincs semmilyen nyoma...

A KUTYUSKA MÁSODIK KALANDJA...

És újra jött a róka!
Bicegett-bócorgott
A kerítés tövében lapítva kúszott
Éhes volt nagyon, a nyála is csurgott
Kopogó szemei előtt is tyúkokat látott...

Sandán erre-arra néz
Hol lehet egy lyuk, egy rés
Ahol a deszkakerítés laza,
Ahol a szög a deszkát már elhagyta
Ahol nem akad fönn ünneplő bundája...

Addig-addig tekingetett
Míg egy kis rést felfedezett
Dugta fejét ízibe a résnek kellős közepébe
Erőltette, forgatgatta, de a feje nem akarta
Nem akarta, hogy kibújjon a másik oldalon...

Erre várt csak a kis kutyus
Mert nem volt ő már kis butus!
Megjegyezte jól a rókát, sántaságát
Ravaszságát, bundájának színét, szagát
S úgy hátba kerítette, hogy menten nőtt a becsülete!

Menekült volna a róka
Ám a feje beszorult a lyukba!
Panaszkodott, ravaszkodott, ám a kis kutya
Sem evett zabot! – Elkapta a lompos farkát
Most is őrzi a darabját – kirántotta, megforgatta
Jó messzire hajította...

Földet ért a róka talpa
Visított az istenadta – mert a farka...
De gyorsan belátta, minden hiába
Uccu neki, rajta, rajta, magát bölcsen biztatgatva
Menekült a sánta futva messze, messze a határba...

A KUTYUSKA ÚJABB KALANDJA

Ahogy az már lenni szokott
A kutyuska unta a napot
Sétálgatott le-föl hatot
Kutyamód unatkozott
Unta az udvari verebeket
A rikácsoló szarka-gyerekeket
S egyszer, úgy este felé
Elindult a kerítés túl felén
Abba az irányba ballagott
Amerre legutóbb a róka elfutott
Ballagott, ballagott
Ballagott és szimatolt
Orrát a földre szegezve
Rókanyomot keresve
Így fogyott az út füleit hegyezve
S egyszer csak... na, hova jutott?
Szagot fogott!
A rókalyuk bejáratánál szimatolt
Éppen ott, ahol a sánta ravaszdi
A borz házában, albérletben lakott
S épp akkor ért oda, mikor a róka
A lyukból kifelé tartott
Előbb csak a fejét látta
Majd megjelent a bundás háta
De, hogy az, milyen kopott volt?
Folt hátán volt a sok folt!
Ki sem látszott belőle az a sunyi képe
Mikor ferde szemeivel
Meglépődvé nézett a kutyuska szemébe
Most éppen egér hústra fáj a foga
S indult volna vadászatra
De... nyelt egyet a róka koma
Egérhús ide vagy oda – gondolta
A farka egyszer már megbánta
Bizony meg nem kockáztatja!
Rábámult a kutyuskára
S fürgén visszaosont a lyukába!

NYUSZI ÓVODA

Túl a falu szélén
A szélének is végén
A dúsan zöldellő füves mélyén
Áll a nyuszi óvoda

Lapos a teteje, lapos az oldala
Virágoktól színes mind a négy fala
Sárgarépből ácsolt az ajtaja
Kalarábéból faragott az ablaka

Sok kis füles jár oda
Reggel- este hozzák-viszik
Tappancsos anyukák
Hosszú fülű apukák

Vidám élet folyik ott
Gurulnak a játékok
Tapsikolnak a nyuszikák
Jókedvüket biztatgatják

S ha elfárad a sok kicsi óvodás
Jólesik a szunyókálás
Korpfű a vetett ágy
Hófehér – és milyen lány!

Kökörcsin vigyáz álmukra
Arcukat szellő simogatja
S ha eljön a búcsúzó idő
Harangvirág a csengettyű

A környéken lámpásával
János bogár világít
Ha netán az este
Ott érne a kis tapsit.

FARKAS BERCIKE

Egyszer volt, hol nem volt
Nem is olyan messze volt
Ott valahol
Hol a kurta farkú malac honol
Született egy farkas
Egy icike-picike szürke bundás
„arkas”

Füle, farka, szeme, szája picike
Ezért lett a neve Bercike
Ám nem sokáig maradt picike
Mert napról-napra nőtt ízibe
Nőtt, nőtt a kis farkas
S nem volt ő már „arkas”
Olyan lett, de olyan lett
Hogy

Már-már vad és ordas!
Füle hegyes fülelő
Szeme éles figyelő
Farka lompos, bozontos
Szája pedig hatalmas!
S a nagy, hegyes fogai!
Jaj, ha azokat fenegeti
Csikorgatja, élesíti!

Már rajta semmi, semmi nem picike
Jól megnőtt a Bercike!
Immáron, hogy nem pici
Lett a neve: Ordas Berci!

ORDAS BERCI

És

Az ERDŐ RÉME

Egyszer, úgy a hétnek a hatodik napján Ordas Berci igen-igen elunta magát. Unta már a lustaságát, unta, hogy ide-oda tette magát, hogy semmittevésében bölcsen vakargatta a fejét, a fülét meg a hasát, lompos, bozontos farkával legyezgette magát. Unta a nyaktörően félre sikerült buk fenceket is. Megunta.

Gondolt egyet, nyakába szedte mind a négy görbe lábát, s uccu neki, meg sem állt. Futott, futott, mint akit repülő manók és kisördögök űznek. Futott keresztül-kasul a virágzó mezőn, átugrálta az útjába eső vizes árkokat, s mire az ég és a föld úgy becsületesen besötétedett, hogy már hátra tekintgetve a saját farka hegyét sem ismerte fel, egy erdőben találta magát. Egy rengeteg erdő kellős közepén. Ott is csak azért állt meg, mert elfogyott a fürgén nyargaló görbe lábai alól az út és lépten-nyomon korhadó fatörzsekbe ütközött.

Hm! – szólalt meg bölcsen, de mást nem mondott.

Állt, állt mind a négy görbe lábát a földhöz szögezve és gondolkodott. Ahogy ott gondolkodott, törte a fejét, hogy mit csináljon, és mit ne, vagy merre van a tovább, egyszer csak furcsa hang ütötte meg az egyik fülét.

– Ejha! – gondolta.

Vakarózik, vakarózik, hogy mi is lehet ez a valami, honnan jöhet, ki lehet a gazdája, amikor a másik fülét is megütötte az a furcsa hang.

– Ejha! – gondolta még egyszer –, ennek fele sem tréfa, s menten vicsorgatni kezdte élesre csiszolt fogait. Vicsorgatta, vicsorgatta, csikorgatta is jó hangosan, de a hang nem ijedt meg, szemtelenül rátelepedett a füleire.

– Zs-zs-zs-zs-zs, – duruzsolta, majd huzigálni kezdte a pamacsos farkas füleket. Huzigálta, huzigálta, egyre jobban belekapaszkodott, már úgy csimpaszkodott rajta, mint egy majom, mint egy csimpánz a faágon, majd vékony, vinnyogó hangon beleordított:

– Félsz, farkas? Ugye félsz? Féljél csak! Erősebb vagyok náladnál! Ugye nem találod ki, hogy ki vagyok? Ugye szeretnéd tudni? Dideregsz, mi? Te, a félelmetes Ordas Berci! He he he... – nevetett a különös, titokzatos valaki.

Ordas Bercinek, mi tagadás, tényleg az inába szállt a bátorsága, oly annyira, hogy remegett bele az irhája. Minden szőrszála égnek állt félelmében. Hiába kémlelte a sötétet, meresztgette élesen látó farkas szemeit, csak nem látott senkit. Hosszú gondolkodás után így okoskodott: – A senkivel nem tehet semmit. Mert más lenne a valaki, vagy a valami! Azzal birokra kelhetne, kirázhatná a bundájából, fel is falhatná, ha úgy kívánná kedve, de a láthatatlan senkivel vagy semmivel szemben még egy ordas farkas is tehetetlen...

– He he he... – hallotta újra, s félelmében megint tüskésen kezdett állni rajta a bunda, miközben a láthatatlan valaki a füleit csipkedte, húzkodta. De bármennyire is félt, valahonnan csak megjött a hangja:

– Na! Ne dolgozz annyira a fülemen! Azért ki ne tépd, hallod-e? Hagyd abba, ha jót akarsz, ha kedves az életed, mert megbánhatod! Ha akarom, úgy eltűntetlek, hogy még maradék sem marad belőled!

– He he he... ne fenyegetőzz, farkas koma! Nem ittunk mi egy bögréből kakaót! – mondta a láthatatlan valaki, s akkorát kacagott Ordas Berci fülébe, hogy az nyomban csengeni kezdett. Úgy csengett a füle, olyan élesen, recsegősen, mint egy torokfájós, berekedt ajtócsengő.

– Ki vagy te, te szemtelen pernahajder? Te... te erdei szörnyeteg! Meguntad talán az életedet? – csikorgatta vicsorogva fogait Ordas Berci. – Te... te nem ismered a farkasokat? Nem tudod, hogy a mi fajtánkkal nem lehet tréfálni? Bújj elő, ha mersz, mutasd meg magad! Kelj birokra velem! Lássuk ki az erősebb! Na! Akárki is vagy, állj ki, ha van hozzá bátorságod!

– Nem addig a'! – kuncogott csiklandósan a láthatatlan valaki. Vond vissza a bátorságod, mert te leszel az, aki megbánod! Egy rémnek még a farkasok sem tesznek ilyen ajánlatot! Mert tudd meg hát, én vagyok az erdei rém!

Na, most aztán igazán nem tudta Ordas Berci, hogy hová is rakta az erejét, mert ennek hallatára úgy elgyengült egyik pillanatról a másikra, hogy azt is majd elfelejtette, hogy, hogy hívják. Úgy elkezdett remegni mind a négy görbe lába, hogy azon helyben le kellett ülnie. De a remegés nem tartott sokáig...

– Rém, rém... – morogta magában – erdei rém! Soha életemben nem hallottam felőle, még csak... csak... De hirtelen fejébe szökött egy kóbor gondolat, ami azt sugallta, hát-ha, hátha mégis igaz. Hátha mégis lakik az erdőben rém... azért, mert ő még nem hallott róla, még lakhat!

– Hm, láthatatlan erdei rém, aki a füleimet cibálja – gondolta, és erős gondolkozása közben csak úgy megszokásból egyik hátsó görbe lábával megvakarta a nyakát, majd az egyik füle tövét, végül a másikat is...

S ekkor csoda történt! A jobb füle mellől leesett valami! Hallotta, amint nagyot nyekkent a sötétben. Farkas ösztönével nyomban utána kapott, s körmei között felemelve alaposan szemügyre vette, már amennyire a sötétben tehetette...

És mit látott? Egy reszkető, szürke kisegeret tartott a karmai között! Egy remegő, könnyörgő szemű, kis, szürke egeret! Úgy kalimpált az apró lábaival a levegőben, mint egy hátára billent kis teknősbéka.

– Rém! Erdei rém! Rémek réme! – kacagott hangosan Ordas Berci. Egy egér! Egy egér! Egy közönséges kis, szürke egér! És én ettől, ettől fél... – de a féltém szót már nem mondta ki, nem akarta hangosan bevallani gyávaságát, amit így utólag még maga előtt is szégyellt. Csak nevetett, nevetett, hangos hahotára fakadt, s nem is vette észre, hogy a kiseger már rég nincs is a karmai között...

KEREK tisztás KÖZEPÉBEN

Kerek világ közepében
Kerek erdő

Kerek erdő belsejében
Kerek tisztás

Kerek tisztás közepében
Kerek ház

Kerek háznak belsejében
Kerek asztal, kerek ágy

Kerek asztal közepében
Kerek bögre

Kerek ágynak belsejében
Kerek álmát alussza
Kerek orrú nyuszika

ELFOGYOTT a PÉNZEM

Volt nekem egy pénzem
Gyorsan boltba vittem
Vettem nyalókát
Mazsolát, cukorkát
Csokit, mogyorósat
Ropit, ropogósat
Nápolyi, nápolyit
Mézet is egy kicsit...
S mire ezeket kifizettem
Elfogyott
Mind az egy pénzem...

KISZÁMOLÓS

Kacsa lába totyogós
Tócsa mélye tocsogós
Lala szája lotyogós
Kotló mama, kotyogós
Kati néni motyogós
Peti baba, potyogós
Víznek szava fortyogós
Feri orra szortyogós
Vonat hangja zotyogós
Fővő lekvár, rotyogós
Kenyér héja ropogós
A magyar tánc, topogós
Te leszel a kiállós!

HA a HÁZNAK LÁBA VOLNA...

Ha a háznak lába volna
Járhatna-e iskolába?

Ha a háznak keze lenne
Teríthetne-e reggelire?

Ha a háznak szeme volna
Átlátna-e a szomszédba?

Ha a háznak szája volna
Mit enne ő vacsorára?

Ha a háznak füle lenne
Minden szóra felfülné?

Ha a háznak esze lenne
Bizton egy helyben nem ülne!

Elmáskálna ide-oda
Kereshetné a lakója...

VILÁGGÁ MENT A CIPŐM

Egyszer, a cipőm lábra kelt
Bizony, bizony világgá ment
Leugrott a tartójáról
A cipőtartó polcáról

Kifényesítette magát
Nyakába tekerte a sálját
Sapkát húzott a fejére
S elindult a hőésésbe'

A sarokról visszaintett
Nem is intett, csak legyintett
A fogai között morogta
Nem kell neki többé gazda!

A SZÉK NÉGY LÁBA

Volt egy szék
Volt annak négy lába

Egyik bicegett
Másik nyekergett
Harmadik billegett

A negyedik bizony már unta
Nem állhat soha
A lábán nyugodva

Mert egyik láb bicegett
Másik meg nyekergett
Harmadik illegett, billegett

Így hát a negyedik láb
Gondolt egyet
Egy merészet

Elhagyta a nyugtalan széket
Vállára tarisznyát dobott
S a konyhából
A szobába ballagott.

EGY CSODÁS TAVASZI HAJNALON...

Egy csodás tavaszi hajnalon
Isten kicsi kovácsai
Szorgosan kezdtek kalapálni
Kalapálták a fényes hajnalt
Addiglan, míg el nem hasadt
Lett belőle sok apró szög
Sok-sok apró fényes eszköz
Majd
Isten kicsi ácsai
Létrát kezdtek ácsolni
Midőn elkészült a létra
Alsó – Fölső
S a Sok-sok foka
Isten kicsi munkásai
Kezdték a létrán felmászni
Felcipelték a nagy Napot
A nagy égi kalapot
S Isten kicsi kovácsai
Újra kezdtek kopácsolni
Egyenként verték be a sok szöget
A sok apró ütközőket
S midőn az ezer meg ezer fény-eszköz
Megerősítette a napfényközt
Tért nyugovóra a sok apró szolga
S lett a Földnek világító koszorúja!

ÍGY JÁTSZOGAT kis CSENGE

Mese, mese, meskete...
Eljött már a víg este
Mesét játszik kis Csenge
Segédkezik nővére

Eljátsszák, hogy ők a hollók
A fekete vén károgók
Átváltoznak menten mássá
Két mekegő kisgidává

Mese, mese, meskete...
Mesét játszik kis Csenge
Csipkét terít a vállára
S ő lett most a király lánya

Csiribá meg csiribú
A másik percben varázsló
Varázslóból póniló
Pónilóból cicamica

S újra más lesz vidám arca
Ragyog mind a két szeme
Így játszogat kis Csenge
Így bújik a mesékbe...

GERGŐ a kis BOGARÁSZ

Hol vagy? Hol bujkálsz?
Megint a kertben bóklász
Gergő, a kis bogarász
Keresi a szitakötőt, a százlábú
Tekergőt, / már mind ismeri
Gergőt / Van, hogy a katica
Pettyeit számolja, máskor
A lódarazsat dobozba zárja
Hangyákat jobb útra
Terelget, lepke szárnyába
Fogja a szelet...
Csibort fog a vízben
Úsztatja befőttes üvegben
Lárvékat ad neki enni
XXL-nek nevezi...
S így bóklász tovább
Tovább, nap, mint nap
A kis bogarász...

A LUFI...

Sír a kicsi Fannika
Elrepült a lufija

Fölrepült egy nagy, nagy fára
A nagy, nagy fának egy ágára

Sír a kicsi Fannika
Elrepült a lufija

Csalogatja, hívogatja
De a lufi meg sem hallja

Jól érzi magát a faágon
Kedvére szétlát a világon!

A KIS CSENGŐ

Csingilingi kis csengő
Szépen szól a csengettyű
Csenge, aki csengeti
Friss dallamra pengeti
S a parányi kis csengő
Csilingelve énekeli:
Csengettyű, csengettyű
Csingilingi kis csengő
Nem kell ide kesergő
Víg legyen ma
Minden gyermek
Várnak minket a hóhegyek
Hol hógolyók is röpködnek
Csingilingi csengettyű
Szépen szól a kis csengő
Csenge, aki csengeti
Friss dallamra pengeti
Szánra fel! Szánra fel!

Igazi JÁTÉKBOLT

Ma már nincs, régen volt, igazi, igazi játékbolt.
Ebben a boltban csak játék volt, telve, telve minden polc.
Sok játék, sok játék volt, gyermekszemnek csoda volt!
Lendkerekes kisautó, a másik meg felhúzható...
Igazi kis szenzáció! És azután...
Fából faragott kis huszár... mint a nagy, ha szalutál!
Fa hintaló hintáztatta Petikét és Pistikét
A száguldás öröme ragyogtatta a gyerekek szemét
Kezükben varázsostor biztatta a lovakat:
Gyí paci, gyí, ha mondom, gyí Fakó! Rontom, bontom!
S a sok, sok baba mind milyen szép!
Mert boldog volt ott a baba-nép! Lencsi-baba hívogatta
Editkét meg Erzsikét. Fodrok közül pólyás-baba pislogott
S várta, várta türelemmel, míg egy kislány benyitott...

SZÁLFA-ERDŐ KÖZEIBEN...

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer...

De nem is így volt, hanem csak úgy, hogy a nagymama és unokája, Áronka az erdőben kóborolt.

Bajorország hegyeiben, szálfa erdő közeiben vezetett a kacsaringós út.

Ballagott a nagymama, mellette Áronka, ki még óvadás sem volt. Kicsi kezében kétszer akkora botot szorongatott, mint ő maga volt.

– Mama, itt laknak a „arkasok”?

– Igen?

– És a vaddisznók?

– Egy család?

– És hány egy család?

– Van anyuka, apuka, és két rakoncátlan malacka – felelte a nagymama.

– És hogy hívják a két malackát? – kérdezte Áronka – Vaddisznókák?

– Úgy is. – mondta röviden a nagymama.

– És még hogy? – kérdezte az unoka.

– A vaddisznófiúcska Bandi, a vaddisznólányka pedig Enikő.

– Miért Enikő? Mert nem nagy? – kíváncsiskodott tovább Áronka.

– Azért is. – felelte nagymama.

– És milyen lány vaddisznó Enikő?

– Kicsi, csíkos, és kényes. – válaszolta nagymama.

– Nyafogós? – volt az újabb kérdés.

– Igen, nyafogós és csak pocsolóban szeret fürdeni – felelte nagymama.

– Fúj! És a vaddisznófiú is kicsi? Hogy is hívják? – érdeklődött Áronka.

– Bandi – felelte a nagymama – vaddisznó Bandi. Ő már egy kicsit nagy, már nem csíkos.

– Miért nem, mert erős? – kérdezett ismét Áronka.

– Úgy bizony! Egy kicsit erős, már nő a két nagy foga, az agyara – felelte nagymama.

– És veszekedős? Kivel veszekedős? A „arkassal”?

– Bizony ám! Ha vaddisznó Bandi veszekedős kedvében van, ellátja úgy a farkas baját, hogy! A két kiálló fogával úgy elagyabugyálja, hogy porzik az erdő! – adott igazat unokájának nagymama.

– Az, jó! Mama félsz? – kérdezte hirtelen Áronka.

– Mitől?

– Hát a „arkastól”

– Félek bizony! – válaszolta nagymama.

– Ne félj, mama! Várj, én elvarázsolom! – és kezében az öles bottal – csiribá, csiribú, hókus... Mókus jó lesz? A mókustól nem félsz?

– Nem – válaszolta nagymama – a mókus aranyos.

– Jó – Csiribá, csiribú, hókus, a „arkas” legyen mókus!

– Látnod? Elvarázsoltam. Már ne félj, majd én vigyázok rád! Így ni!

Mutatja – itt gyere mellettem – s a kis kezében cipelt botot alig bírja, de magasba emelve védőpajzsként nagymamája elé tartja. Olyan most, mint egy parányi Toldi Miklós...

– Tudod, mama – folytatja –, azért kell nagyon vigyáznom rád, mert te vagy a nagymama és te vagy a Piroska! És ha ezt a „arkas” megtudja...

– Ott van! Ott a bokorban. Én látom! Ott világít a szeme!

De nem kell félned! Megint elvarázsolom, jó? – mondja, és újra csiribá, csiribú. És leng a botja...

– Mama! Vaddisznó Enikő jár óvodába? – kérdezte, s állt meg válaszra várva.

– Nem tudom biztosan... lehet, hogy igen – felelt a váratlan kérdésre nagymama és hozzátette –, ilyen nagy, erdőben minden lehetséges.

– És, ha jár, akkor melyik óvodába? Lehet, hogy abba, amelyikbe majd én fogok járni? – kérdezte lihegve a kaptatótól kimerülve.

– Nem, nem. Tudod, az állatok az erdei óvodába járnak és... – folytatta volna nagymama, de Áronka félbeszakította.

– És Vaddisznó Bandi is az erdei óvodába járt?

– Vaddisznó Bandi? Ugyan, – legyintett nagymama szuszogva, miközben talpuk alatt fogzott az út – Vaddisznó Bandi olyan neveletlen, hogy szerintem nem is járt óvodába!

S míg az erdő tartott, Áronka és nagymamája ekképpen ballagott. Fölértek a hegytetőre egy kilátó közelébe, mesebeli nagy-nagy csaták színhelyére, hatalmas kövek rengetegébe, miket valamikor óriások görgettek fel a hegyre, annak is a legmagasabb tetejére.

Ott szunyókálnak azóta – így mondta ezt Áronka. S hinni lehet, ha ő mondta, mert ő a mesebeli történeteket minden felnőttnél sokkal, de sokkal jobban tudja...

EGY SZÉP NYÁRI NAPON

Volt is – meg nem is, igaz is – meg nem is
De talán mégis? Történt ez is, az is, itt is és ott is
Tudom is, meg nem is, vagy talán mégis?

Történt bizony!
Még hozzá egy szép nyári napon
A történet hőse: Zsanka, a kíváncsi kisleányka
Már menni is, beszélni is tudott
Persze időnként még el-elpotyogott

Érdekelte ez is – Érdekelte az is
Felfedezni ezt is – Felfedezni azt is
Csodaszép a világ! – azt mondják, hogy kerek
Na, én most mindennek utána nézek!
Gondolta Zsanka, a pöttömnyi, kis kíváncsi
S elindult... Lépett párat, és jaj! – elesett!
De mindez jókor esett meg, mert ni csak!
– mit lát a fűben?
Valamit, ami mozog, ül is, meg nem is
Van szeme és szája, bölcsen pislog a világra...

Zsanka vagyok és te ki vagy?
Brekentyű, a béka vagyok, éppen élelem után kutatok
Eső után szét kell néznem, van-e szúnyog, légy a környéken

Eső, szúnyog, légy, az meg mi? – kérdezte a pöttömnyi...
Ám a béka már nem felelt, ugrándozva tovább ment
Fel kell állni, menni, menni, új dolgokat felfedezni – gondolta
S lám! – Pár lépés és újabb csoda!
De hát ő meg ki a csuda?
Fekete, fehér, füle van meg farka s ráadásul a szája fölött bajsza...
Csingilingi a nyakán – dörgölődik hozzám...
Ismernem kellene talán? – elmélkedett a kicsi lány

Zsanka vagyok és te ki vagy?
Én a szelíd cica vagyok, ha megsimogatsz dorombolok
Mondják rólam, lusta vagyok, igaz, gyakran szunyókálok
Egerészni ritkán szoktam
Játszani, ha kedvem szottyán
Szeretem a tejcskét – a tejszínt is megenném

Ám a gazdám ritkán ad, mondja: elrontja a gyomromat
A csingilingi azért kell, ha csavargom, ne vesszem el
Nyávogni is tudok, ám csak figyelj, figyelj ide rám!

Figyelek, figyelek... szólt Zsanka
De már a közelgő fekete gombolyagot vizslatja
Gurul a gombolyag – jé! Van neki lába!
Fedezi fel, csak még azt nem tudja
Hol van az eleje – és hol van a háta?
Ide gurult hozzám... most mit csináljak?
Megmonddam a nevem, vagy tovább álljak?

Zsanka vagyok és te ki vagy?
Kutyus – szólalt meg a gombolyag
Szelíd puli vagyok – nem mindig uगतok
De ha cicát látok, rögtön méregbe gurulok!
Tudom... a cica is kedves és én is az vagyok
Ám ha ő fúj rám, akkor én uगतok!
Az én dolgom a házőrzés? A cicáé a henyélés?
Morgott egyet a kutyus s tovább ment
De! – mielőtt tovább ment
Zsanka felfedezte a hátulját és elejét
Elmenőben azt is látta
hogy a kutyus hátul a farkát csóválta

Tovább, tovább! Lássuk a következő csodát
És észrevett egy csapat hápogó kacsát
Őket már ismerem! Vagy talán mégsem?
Egyszer már láttam ilyeneket úszni a vízen
Biztosan éhesek, nem zavarom őket
Megyek, további csodát keresek...

Hát ez meg micsoda? Vagy talán kicsoda?
Tarka is, meg nem is... Jé! – van neki szarva!
Igazán nem tudom, mit gondoljak róla?
Kicsi vagyok... Ő meg nagy...
Bátorságom cserben hagy?
Töprengett a kicsi lány... itt megáll a tudomány...
Nem, nem félek én tőle, s belenézett bátran a nagy boci szemébe

Zsanka vagyok és te ki vagy?
Boci vagyok! – Bú, bú, bú, most éppen, éppen szomorú
Vár a mező, vár a rét, de nem mehetek el innét

Meg kell várnom a fejést. Tudod...
Én adom a tejecskét, a finom kakaónak erejét
Erős leszel te is tőle, ha iszol eleget belőle!
Ismered a versikét? – A tej élet, erő, egészség!
Fölcsillan a kislány szeme: – Persze, hogy iszom belőle!
Erős leszek, mint a nagyok... de én most még kicsi vagyok...
Meg kell néznem a világot, talán mindenre magyarázatot találok...

Nyihaha, nyihaha, annak, aki világot lát, nincs egyszerű dolga!
Egy nap alatt felfedezni, s minden csodát észrevenni
Kicsi lépéseket tenni... lám, én szélesebben száguldok
Mégsem ismerem a világot! – Ki vagy te pöttömnyi leányka?
Kérdezte a ló, sörényét megrázva
Ámult, bámult az icipici lányka! Ki ez az óriás, aki a világot járja?

Zsanka vagyok és te ki vagy?
A felnőtteknek ló, de neked csak paci
Barátságunk, ha ezt mondod, így lesz az igazi
Erős vagyok, nagy és bátor, de a kicsiket nem bántom
Megtanítom erre-arra, lovagolni, száguldozni
Új barátokat szerezni...

De mi ez a hangzavar? Ki kiabál, ki zavar?
Szép tolla van és taraja, folyton csak azt hajtogatja:
Kukorikú, kikiri, háborgatni ki meri?
A pöttöm lányka kíváncsi, ezért meg is kérdezi:

Zsanka vagyok és te ki vagy?
Kikiri, a kakas vagyok. Hajnalban is kukorékolok
Felkeltem az embereket, az álomszuszék gyerekeket
Sok a dolgom, egész nap igazgatom tyúkjaimat
Számptalan az elvárás... minden napra egy tojás!
Ha van tojás, nincs sóhajtás, mert a gazda búzát ad
Jóllaknak a tyúkjaim s boldogok a napjaim
Úgy kerek a világ, ha mindenki végzi a dolgát
A kakas befejezte a mondókát s rögtön munkához is lát
Kaparja a szemétdombot, már talált is egy ócska gombot...

Kerek világ – ez is, az is, itt is, ott is – erre is, arra is
Néz Zsanka jobbra is, balra is... Ismerem? Vagy talán mégsem?
Majd mamával megbeszélem... Kicsi vagyok – de nem bánom
Azt az egyet már jól látom, hogy minden napra jut barátom!

HOGYAN JÁRT TÚL A NYÚL A FARKAS ESZÉN?

Az oroszlánok királya
egyszer nagyon megbetegedett.

– Jaj, jaj, fáj a hasam, fáj a hátam, a lábaim, még a kislábam ujján a köröm is...
– nyögte panaszkodva, bőgte oroszlánhangján siránkozva.

Keserves panaszának hírét vitték a levelek, a fűszálak a pusztába. A hír hallatán sugdolózni kezdtek az állatok:

– Ugyan mi baja lehet?

– Talán meg is fog halni?

– Akkor pedig rosszul is járhatunk, mert a következő oroszlán-király talán még a mostaninál is falánkabb lesz, s akkor aztán, jaj nekünk! – vélte a róka.

– Úgy hírlik, a gyomrát rontotta el – kapcsolódott a beszélgetésbe a farkas –, nekem az a véleményem, ha nyulat enne, menten meggyógyulna! Szerintem ez az egyetlen gyógyír a betegségére. A nyúl. A zsenge nyúlhús! – tette hozzá bölcselkedve.

Meghallotta ezt a közeli bokor alján lapuló nyulacska, s nyomban akkora félelem fogta el, hogy! Megmozdulni sem mert félelmében, csak lapított szegény, mint akit forró vasalóval szép laposra a földhöz vasaltak. De bármennyire is félt, azért az esze csak a helyén maradt, s azt gondolta magában:

– Megállj csak, te farkas, te lompos, gonosz ordas! Túl járok én még a te eszeden! Majd meglátjuk, kit fog megenni az oroszlán király, és melyikünk húsától fog meggyógyulni, ha meggyógyul még egyáltalán! – Így elmélkedett a nyulacska, törte a kis nyúlészét, hogyan ajánlhatná fel maga helyett a farkast az oroszlánok bőszi királyának?

Ahogy így gondolkodik, töri a fejét, hogy kisüssön valami okosat, egyszer csak nagyot dörrent az ég. Az eget rengető dörrenést rögtön hatalmas sistergéssel villogó villámok kísérték. Olyan fényesen és olyan kanyargósan siklottak az ég és a föld között, mintha tüzes ostorokat cserdítene valami láthatatlan kéz a felhők mögül. Bezzeg az állatok bölcs kupaktanácsának is vége szakadt hirtelen! Véget vetett a nagy találgatásoknak a tüzes villámokat gyorsan követő, zuhogva ömlő eső. A farkas is nyakába kapkodta a lábait, mind a négyet, behúzta lompos farkát, és uccu neki, futott bele a pusztába.

Csak a nyulacska maradt a bokor árnyékában, de már nem lapított félelmében! Hegyesen hallgatózó füleit büszkén megemelve tartotta a fején. Remek gondolatai támadtak!

Elmegy, igen elmegy, még ma felkeresi az oroszlán királyt és...

Úgy is tett, ahogy elgondolta. A szakadó eső és a sistergő villámok ellenére felkapkodta a nyúlcipőit és meg sem állt az oroszlánok királyának sziklával kerített, félelmetes tanyájáig. Már a hatalmas sziklák árnyékában meghallotta a keserves nyögé-

seket, a félelmetesen visszhangzó oroszlánbőgéstől meg mi tagadás egy pillanatra inába szállt a bátorsága...

Ám mivelhogy a legdrágábbról, az életéről volt szó, ez a kis gyengeség hamar elmúlt. Mire az oroszlánbarlang sötéten tátongó szájához ért – amit minden állat a saját érdekében messze, messze el szokott kerülni –, már ismét erősnek, bátornak érezte magát, olyannyira, hogy egész közlelől bekiabált:

– Hozzád jöttem oroszlán király! Hallgass meg engem! Hallottam nagy betegségedről, azért jöttem, hogy meggyógyítsalak! Bejártam az egész pusztaságot, hogy megtudjam, miféle orvosság, lenne gyógyír a bajodra!

– Ki vagy te, gyengehangú, aki segíteni akarsz a nagy bajomon? – szólt ki mély, öblös hangján az oroszlánok felséges királya.

– Csak, csak egy nyúl vagyok, egy egyszerű, jószívű nyúl a mezei családból... – makogta elszántan a nyulacska.

– És mi lenne az a gyógyír, amit hoztál nekem? – sóhajtott reménykedve a betegségtől legyengült, ám így is félelmetes király.

– Bizony nem hoztam én el, mert ahhoz én aprócska vagyok és gyenge is, de tudom, mi az, amittől meggyógyulnál!

– Mondd, ne húzd az időt! – bőgte el magát fájdalmasan a hatalmas király.

– A farkas hús! Ha farkas húst ennél, menten meggyógyulnál! Az visszaadná az erődöt, sőt még halhatatlanná is tenne! Tudnod kell, hogy a farkas fél tőled, ó, te hatalmas király, reszket! Igen, igen, reszket! Foggal-körömmel ragaszkodik az életéhez, de azzal te ne törődj! Majd azt fogja mondani, nyulat egyél, az gyógyít meg, de ne hallgass rá! Csak a farkas húsa gyógyíthat meg téged! Csak farkas hús, ne feledd! – hadarta el egy szuszra a nyulacska. Még halkan azt is hozzá tette: – Sok szerencsét oroszlánok nagy királya! – s azzal megfordult és úgy elfutott, hogy csak úgy porzott az út utána. Éppen jókor tette, mert alighogy befordult a sűrű, bokrok szegélyezte erdei útra... hát mit lát? A farkas a nagy igyekezettől a nyelvét lógatva futott az oroszlánbarlang irányába!

Hú! – gondolta a nyulacska izzadt homlokát törölgetve – ezt éppen, hogy megúsztam... S míg leült, hogy egy kicsit kiszuszogja magát, már hallotta is a farkas kétségbeesett, üvöltöző hangját:

– Eressz el, oroszlánok hatalmas királya! Te hatalmas vagy a hatalmasok közt is! Előbb hallgasd meg hű szolgádat! Azért loholtam hozzád árkon, bokron, völgyön, hegyen keresztül, hogy meggyógyítsalak! Nyulat egyél! Nyulat...

De a hatalmas oroszlánnak mondhatott bármit, nem hitte el egy szavát sem. Így történt, hogy az első adandó alkalommal az oroszlán király nyakon csípte a más kárára bölcselkedő farkast és szőröstől-bőröstől felfalta. Hogy meggyógyult-e tőle, azt nemtudni, de, hogy a nyulacska túljárt a farkas eszén és így életben maradt, az biztos!

LICS-LOCS POCSOLYA...

Úgy volt, hogy egyik kedvetlen, nyirkos reggelen a pöttyös tálkában púposodó makkjukat jóízűen elfogyasztva, először csak a vaddisznószállástól nem messze téblábolt, majd valahol az erdő sűrű, sötét mélyén víg hegyeknek föl és bús völgyeknek le, csak úgy céltalanul unatkozva barangolt a két vaddisznótestvér. Vaddisznó Bandi és vaddisznó Enikő.

Tudni kell, hogy Vaddisznó Bandi és Vaddisznó Enikő igen-igen rossz testvérek voltak. Annyira rosszak, hogy rosszabbak már nem is lehettek volna. Tudták ezt az égen a bárányfelhők, tudták a bólogató fák, bokrok, a röpködő madarak, az erdei állatok, a mezei állatok, a bogarak, még a tücskök is ezt ciripelték a fűszálakon. Tudta minden élőlény, amelyek közelében a vaddisznó testvérpár egyszer is elhaladt.

Ahogy barangoltak, bóklásztak, kerülgették egymást és a hajladozó bokrokat, egyszer csak Enikő felfedezett egy nagy fekete pocsolyát, ami úgy ragyogott, mint a fekete gyémánt, ha a nap rajta felejtette bámészkodó sugarát. Rögtön fel is csillant mind a két szeme s egy örömteli visítással bele is vetette magát. Ám olyan zajosra sikerült az ugrása, és olyan nagy toccsanással ért bele, hogy a mellette békés verebekre vadászó mogorva bátyját is összefröcskölte. Prüszkölt is mérgében Vaddisznó Bandi! De prüszkölt ám!

– Ki a pocsolyából! Ki, ha mondom! – förmedt a testvéreére élesen.

– Nem, ha mon-dom! Ne-kem te nem pa-ran-csolsz! – csicseregte válaszként Enikő kényesen, miközben szépen hizlalt rózsaszín tokácskáját a hangoknak megfelelően meg-megremegtette.

– Csönd! Te koszos vaddisznólány! Ne csicseregj már! Nem vagy te madár! Már el is űzted a verebeket! – vakkantott rá Bandi dühösen.

– Lics-locs pocsolya, csak azért se hagyom abba! – ingerkedett tovább Bandival Enikő.

– Fogd be a szád, mert befalazlak a bokorba! – mérgeskedett Bandi, és hogy mérgének nyomatékot adjon, a pocsolya szélére állva félelmetes izmait mutogatta a vidáman dagonyázó vaddisznólány felé.

– Lics-locs pocsolya, csak azért se hagyom abba! Csak azért is lics-locs pocsolya, nő a Bandi agyara! – csúfolta bátyját Enikő, még azt is hozzá mondva, hogy: – bi... bi... ú... ú...

Ami igaz, az igaz, az letagadhatatlan, már tényleg kezdett növegetni Bandi agyara, már rég nem volt ő csíkos malacka, amire büszke is volt a maga módján, de most inkább mégis jobb szerette volna befogni a húgocskája csúfolódó száját. De mivel nem tehetette, helyesebben nem volt tanácsos erőszakkal befogni, hiszen tudta, ha bántja, otthon Enikő árulkodni fog.

Mert ugye mit lehet elvárni egy lánytól...

Valószínű ő, Bandi, a fiú húzná a rövidebbet, őt szidná le a család feje az igazságossá kikiáltott öreg vadkanapó, aki – legyünk őszinték – Bandi szerint nem is mindig igazságos...

Így gondolkodott a vaddisznóságában és fiúságában sértett Bandi, s hogy bosszúságát levezesse, két mellső lábával dühösen kezdte kaparni, ásni a csillogóból zavarossá vált pocsolya szélét, amiből Enikő a sok ráragadt sártól már szinte ki sem látszott. Csak a szemei villogtak kötekedően a bátyjára, miközben tekintélyeseket pislogott hosszúra nőtt söрте szempilláival.

Ettől a kihívó, pislogó nézéstől Vaddisznó Bandi még dühösebb lett, már nemcsak az izmos mellső lábaival kaparta a pocsolya szélét, hanem a vaskos, nagyra nőtt orrával is túrni kezdte s veszedelmesen csikorgatta, villogtatta éles fogait. Túrt. Egyszer a lábával, másszor az orrával. Dühösen túrt, kapart, míg bele nem izzadt. De akkor sem hagyta abba! Addig folytatta, míg végül, sutty... belecsúszott a pocsolyába! Pontosabban Enikő pocsolyától ragacsos karjaiba!

No, lett ekkor haddelhadd! A két vaddisznó testvér úgy egymásnak esett, úgy gyúrták, dagasztották egymást és a ragadós pocsolyát, hogy már a szemük sem látszott ki a sárból! Hiába borult be felettük az ég, hiába zúgott körülöttük az erdő, rosszallóan, semmit sem vettek észre. Azt sem vették észre, hogy a farkas, a híres-hírhedt ordas nagy kószálása közben éppen arra tévedt s éppen rajtuk nevet! Hiába hahotázott, csapkodta térdeit nagy nevetethnékében, Vaddisznó Bandi dühös elfoglaltságában nem hallott meg semmit, nem vett észre senkit. Nem csoda, hisz dühös disznó se lát, se hall! Mert bizony, ha Bandi észre vette volna, többet nem lett, volna kedve nevetni a farkasnak! De nem ám!

Mert Vaddisznó Bandi olyan erősnek érezte magát, amióta nő az agyara, hogy már meg is ígérte farkas komának, hogy csak egyszer kapja el! De akkor aztán a koma nagyon megbánja!

Elképzelhető, hogy hirtelen ez az ígéretes fenyegetés juthatott eszébe a vidáman heherésző farkas komának, mert egyszer csak hopp, már el is tűnt a pocsolya szélén ékeskedő földtúrásról. Mire Bandi sivalkodó húgocskáját a pocsolya közepén hagyva kikászálódott a túrásra, a farkas ott sem volt. Bandi még az árnyékát sem láthatta. Az volt a nagy-nagy szerencséje a farkasnak, hogy időben nyakába kapkodta a lábait és eliszkolt, mert Bandit még mindig birkózó kedvében találta volna, s akkor... De nem történt meg az akkor...

Enikő hisztiből még egy kicsit sivalkodott, majd ő is kikászálódott, s magára hagyta a feldúlt pocsolyát. Lekonyult fülekkel, szaporán talpalva szaladt haza felé. Rafináltan, csak amikor a vaddisznószállás közelébe érkezett, akkor kezdett el újra visítani, sivalkodni, mégpedig olyan fájdalmasan, hogy zengett belé a környék! Csak az nem hallotta, aki nem akarta.

Bandi nem akarta. Egy bokor aljában megbújva várt egy ideig.

– Igazság? A kényes! Ő kezdte! – lógatta a fejét morcosan Bandi, mikor nagy sokára, a szidásra felkészülve hazaért. – Pocsolya, pocsolya – dünnyögte – mindig ott jár az agya! Mintha más nem is volna a világon, csak ő és a pocsolya!

A KICSI KAVICS

Igaz TÖRTÉNETE

Nagyanyó mesélte, amikor ő még kislány volt, éppen csak akkora lehetett, mint te most, volt egy kedves, icike-picike játszótársa, egy kavics. Akkorka, hogy éppen elfért a kislány-nagyanyó tarkabarka virágokkal telehímzett köténykéjének az egyik zsebében.

A jobb zsebében.

Mindig a jobb zsebében. Azért nem a balban, mert az már foglalt volt. Abban lakott, kucorgott ugyanis a kislány-nagyanyó kedvenc parányi babája. A sárból gyúrt, mosolygós arcú Sári baba. Úgy izgett-mozgott Sári baba keze, lába a kislány-nagyanyó tarkabarka köténykéjének a bal zsebében minden ugrándozásra, mintha mindig ropogós táncot járna. Mert kislány korában nagyanyó nagyon szeretett ám ugrálni! Ugrált a ragacsos sárban, ugrált a bársonyos fűvel benőtt udvaron, ugrált a poros utcán a tárva felejtett kapu előtt, ugrált a hófehérre meszelt, náddal fedett kicsi házban, ahol laktak, de még a kicsi háznak csöppnyi szobácskájában is. Szökdécselt az egyik lábán is, majd a másikon is, előre is, hátra is, ide is, oda is.

Történt egyszer, hogy nagyon melegen sütött a Napocska. Olyan melegen, hogy még a varangyos békák is bele bújtak nyakig a vízbe, sőt alá is merültek, és csak ritkán dugták ki a fejüket. Akkor is csak azért, hogy hangos békanyelven megkérjék az esőt, ha nem esik nehezére, akkor végre szánja már el magát, potyogjon le az égből és essen!

Éktelen kuruttyolástól volt hangos a határ!

Meghallotta ezt kislány-nagyanyó, és amit meghallott, azt meg is akarta nézni. Gyors elhatározással leszaladt a folyópartra. Ott egy pillanatra megállt, majd előszedte az ujjait, kivétel nélkül mind a tizet és kezdte volna számolni a vízből kikukucsáló békafejeket. Egy a zöld, kettő a barna, három a foltos, négy a piros pöttyös... De mire az ötödiket megszámolta volna, a négyből három kuruttyoló békafej szemtelennül eltűnt a víz alá!

Kislány-nagyanyó becsukta az ujjait, és újra kezdte a számolást. Egy van középben, második a kerekfejű, harmadik a nagy szemű... De most sem jutott tovább, mert a kerekfejű is eltűnt és fölbukkant helyette a zöld...

– A békákat nem is lehet megszámolni! – mondta méltatlankodva kislány-nagyanyó és hátat fordítva a folyónak, becsukta az ujjait. Inkább ugrálok, – gondolta. Így is tett. Ugrált egy kicsit itt is, ugrált egy kicsit ott is, és egyszer csak: potty!

A kicsi kavics kipotyogott kislány-nagyanyó tarkabarka köténykéjének a jobb zsebéből és a következő pillanatban már a földön találta magát. Esés közben a levegőben akkorát bukfencezett szegény, hogy teljesen beleszédült. Nagy-nagy ijedtségében még a szép, hamvas szürke színe is megváltozott, de arra sem volt ideje, hogy megnézzé, hol ütötte meg magát, mert a potyogást sietős gurulás követte. Gurult, gurult a kicsi kavics árkon-bokron, fűcsomókon, kákán, nádon, sáson, mindenben keresztül, ami az útjába került, nyílegyenesen a zúgó, morajló folyó felé. Csupasz testét összevissza szurkálták a tüskék, hiába szeretett volna, nem tudott megállni. Vitte, vitte a lendület tovább, csak gurult, gurult egyenesen a hatalmas hullámokat verő folyó felé. Hiába próbált kiabálni, segítséget kérni, senki nem hallotta meg.

És egyszer csak: Loccs!

Belegurult a zúgó folyóba! A hófehéren fodrozódó víz mohón elnyelte a megrémült kicsi kavicsot. Úgy elnyelte, hogy semmit sem látott, csak azt érezte, már nem gurul tovább.

– Hol vagyok? Hová kerültem? Nem látok! – nyöszörögte keserves hangon, amikor megszólalt mellette valaki:

– Ne siránkozz, kicsi kavics, mi is itt vagyunk!

– Ti? Hol? Kik vagytok ti? – hebegte megszeppenve a kicsi kavics.

– Mi is kavicsok vagyunk, mint te, csak nagyobbak. Itt lakunk a folyómederben!

– Hol, hol vagytok? Nem látom! – szipogott csukott szemmel a kicsi kavics.

– Itt, melletted! Hát persze, hogy nem látsz minket, ha nem nyitod ki a szemedet.

– De... de – nyögdécselt a kicsi kavics – A víz... a víz akkor mind belemegy a szemembe!

– Dehogy, dehogy, nyisd ki bátran! – dörmögte kedvesen a háta mögött, egy be-mohásodott, nagy kavics, aki talán már száz éves is lehet, maga sem tudja már mióta él a zúgó folyó fenekén.

A kicsi kavics összeszedte minden bátorságát és kinyitotta a szemeit. De milyen jól tette, hogy kinyitotta! Mert akkora csodát látott, hogy rögtön tátva maradt a szája a nagy ámulattól. A pocsolyában egymás mellett sorakozva tanyáztak a rokonai, a

kavicsok. Mind, mind sokkal nagyobbak voltak nála. Voltak, akik barna színt viseltek, voltak, akik zöldet, voltak, akik csillogó szürke színben pompáztak, és mosolygó szemmel figyelték a fejük fölött hancúrozó, ezüstpikkelyes ruhákba öltözött halacskákat. A víz alatti világ, békés harmóniája, a vékony, karcsú zöld hínárok hajladozása, a halacskák jókedvű ficáncolása úgy felvidította a kicsi kavicsot, hogy minden ijedelme elszállt.

– Hiszen ez gyönyörű! – Ragyogott fel a szeme és barátságosan megszólította a háta mögött bújócskázó apró halacskákat, akik a nagy játszadozás közepette észre sem vették, a középük pottyant kicsi kavicsot, aki pedig igencsak nyújtogatta a nyakát, hogy láthatóvá váljék.

– Ipiapacs, látlak! – kiabált az egyik csillogó ezüstruhába öltözött halacska a kicsi kavicsnak – mostantól te vagy a hunyó!

És játszottak. Játsoztak egész nap. A kicsi kavics behunyta a szemét, a halacskák elbújtak, majd nevetgélve kukucskáltak a bemohosodott öregkavics mögöl és ezt énekelték:

– Ilyen cica mellett aludni is lehet...

A jókedvű bújócskázások és boldog játszadozások közben eltelt a nap. Egyszer csak az átlátszó tiszta víz kezdett sötétedni. Már a Napocska is hiába erőlködött, nem sikerült a kíváncsiságtól aranyló sugaraival bekandikálnia az egyre kékebbé váló hullámokba. A víz alatti titkos világba halkan bekopogtatott az este. A halmamák egyenként összeszededgették halcsemetéiket, megágyaztak nekik a puha, meleg pocsolóban, gondosan betakargatták a sok játékban elfáradt porontyokat dagadó iszappaplannal és jó éjszakát kívánva, a kavicsok közé bújva ők is álmra hajtották a fejüket.

Ám a kicsi kavics még sokáig nem tudott elaludni. Hallgatta feje fölött a víz álmos csobogását, a hullámok ásítózó morajlását és könnyes lett a szeme. Mert hiába itt is szép minden, mégis haza vágyott kislány-nagyanyó tarkabarka virágos köténykéjének a jobb zsebébe. Abba a puha, meleg fészekbe, ahol olyan jó volt ringatózni, olyan nagyon, nagyon jó érzés volt tudni, hogy kislány-nagyanyó szereti őt...

Addig-addig töprengett, már-már majdnem pityergett az elvesztett boldogságán, míg végül lassan-lassan csak lecsukódtak a szemei. Álmában újra ott volt a kislány-nagyanyó tarkabarka virágos köténykéjének a jobb zsebében, abban a puha, meleg, szeretettel bélelt fészekben...

S egyszer csak reggel lett. És megint este. Újra reggel, és újra este. A folyófene-kén gyorsan eltelt még egy nap és még kettő. A kicsi kavics alig vette észre az idő múlását. Már mindegyik ezüstruhás halacskát ismerte, összebarátkozott a körülötte ücsörgő kavicsokkal is, akik sokkal, de sokkal nagyobbak voltak nálánál, de mégis nagyon kedvesek.

Ám, ha eljött az este és bekopogtatott a víz alatti világba, a kicsi kavics mindig szomorú lett. Eszébe jutott kislány-nagyanyó és elszorult a szíve. Annyira, de annyira hiányzott a szeretete, a tarkabarka köténykéjének a jobb zsebe, hogy sokáig nem jött álom a szemeire.

Történt egyszer, talán az ötödik vagy a hatodik napon, hogy...

Rémülten látta a kicsi kavics, hogy óriási buborékot fújva közeledik valami! Egy hatalmasra dagadt rablóhal. Olyan, de olyan dagadt volt, hogy a kicsi kavics illet még nem látott! Úgy szelte, csapkodta a vizet, mintha uszonyok helyett dupla evezőlapátot viselne az oldalán.

– Hú! Ha!

– Akkora szemei vannak, mint azok az üveggolyók, amiket a szomszéd kisfiú adott egyszer kislány-nagyanyónak születésnap ajándékba! – gondolta reszketve a félelemtől, és sietve próbálta magát belefúrni a pocsolyába, hátha a dagadt rablóhal nem veszi észre.

De bizony bújhatott ő akár milyen mélyre, az óriási buborékokat fújó rablóhal az oldalára nőtt dupla evezőivel úgy felkavarta a pocsolyát, hogy rögtön észre vette, és be is kapta...

Bizonyára azt hitte, valami finom falat. A kicsi kavics prüsszkölt, ficánkolt rabságában, de a szörnyeteg szájából sehogyan sem sikerült kiszabadulnia. Még az a szerencse, hogy az a dagadt fenevad nem nyelte le!

Akkor lett volna igazán bajban a kicsi kavics!

Úszott, úszott tovább sebesen a félelmetes rablóhal a megáradt folyón lefelé, nagy uszonyaival csapkodta a vizet, miközben sikamlós, éhes szájában fogva tartotta a rémületében összegömbölyödött kicsi kavicsot. Sokáig úszott, szelte a folyó zavaros vizét...

Amikor... amikor a kicsi kavics orrát csiklandozni kezdte valami és egy nagyot, egy nagyon nagyot tüsszentett. Akkorát, hogy a rablóhal ijedtében kiejtette a szájából, és amikor újra be akarta kapni, a kicsi kavics szerencsére már messze járt.

Vitte, sodorta az ár, hol a víz felett, hol a víz alatt, míg egyszer csak jött egy barátságos fehér hullám és kidobta a partra. Szegény kicsi kavics alaposan megütötte magát, de legalább megmenekült. Akkorát esett, hogy minden porcikája sajgott a fájdalomtól.

Még alaposan szétnézni sem volt ideje, hogy hová is pottyantotta a hullám, hová vetette a sorsa, egyszer csak azt látta, hogy közeledik két kisfiú. Amikor már annyira közel értek, hogy a kicsi kavics az előtte elhaladó cipőktől már az orra hegyéig sem látott, az egyik kisfiú felfigyelt rá. Nézte, nézte a földön kuporgó kicsi kavicsot, majd felemelte a porból. Egy ideig a markában szorongatta a csuromvizesen didergő apróságot, majd egy hirtelen mozdulattal a nadrágzsebébe csúsztatta.

A bő, tágas nadrágzsebébe, amiben már ücsörgött madzag, üveggolyó, egy rozsdás kulcs, nagyfejű szögek, fekete madártoll, amit talán egy károgó varjú koma veszíthetett el röptében, egy matrica és még sok-sok olyan valami, amiket a kicsi kavics nem is ismert, még soha életében nem látott.

Egy ideig még ácsorgott a nadrág, majd a kisfiúval együtt hosszúra nyújtott léptekkel elindult. Ment, csak ment s egyszer csak megállt. Fülelt, fülelt a kicsi kavics a sötét nadrágzsebben és hallott is valamit.

Ajtónyikorgást! És újra ajtónyikorgást. Majd egy székhöz a koppanását. Igen, jól sejtette... a kisfiú hazaért. Bement a szobába és szépen, sorban mindent kirakott a nadrágzsebekből az asztalra. A kicsi kavicsot is.

– Jut eszembe, majdnem elfelejtettem – kapott a fejéhez hirtelen a kisfiú – a szomszéd kislánynak ma van a születésnapja! Mit adjak neki ajándékba? Térült-fordult egyet-kettőt a szobában és egyszer csak megállt újra az asztal előtt. Nézte, nézte a kirakott kincseit és erősen gondolkodott. Mivel tudna a kislánynak leginkább örömet szerezni?

– Na, lássuk csak: üveggolyó... az nem jó, tavaly is azt adtam. A matricát nem adhatom, mert azt én is kaptam, és ajándékot nem illik elajándékozni. A madzag nem lánynak való. A szögek sem... ez a nadrágszíjcsat... rozsdás és ez sem lánynak való...

Míg a kisfiú törte a fejét, hogy mit is ajándékozzon, a kicsi kavics olyan kedvesen mosolygott, olyan nagyon szeretett volna ő lenni az ajándék, a mosolygástól olyan fényesen csillogtak a szemei, hogy...

Nem is volt hiábavaló az igyekezete...

– Hát persze! – kapta föl a fejét a kisfiú – A kavics! A kavicsot adom ajándékba! Biztosan nagyon fog örülni a kislány! Amióta elvesztette a köténykéjének a jobb zsebéből a kedves kicsi kavicsát, mindig szomorú. Hátha sikerül az ajándék kavicssal felvidítanom! – mondta elégedetten és elsietett az ismét zsebében lapuló kicsi kavicssal – akinek bizony a torkában dobogott a szíve a nagy-nagy izgalomtól!

– Boldog születésnapot! – nyitott be a kisfiú a hófehérre meszelt, náddal fedett kicsi házba, a kicsi háznak kicsi szobájába és átnyújtotta a csodálkozó kislánynak a kicsi kavicsot.

De!

Mielőtt még átnyújtotta volna, a kicsi kavics úgy ficánkolt a kisfiú tenyerében, hogy majdnem kiugrott belőle. Mert ki állt ott előtte tarkabarka virágokkal tele hímzett köténykében?

Kislány-nagyanyó!

A kicsi kavics olyan, de olyan boldog volt, hogy majd ki bújt a bőréből nagy boldogságában. Még csillogó szemeibe is könny szökött hirtelen!

De boldog volt mindenki, nemcsak a kicsi kavics!

Kislány-nagyanyó azért, mert visszakapta elveszettnek hitt játszótársát, a kicsi kavicsot, aki nélkül bizony szomorúan teltek a napok. Még a köténykéjének a bal zsebében kucorgó Sári baba is bánatosan lógatta a táncos lábait.

De csak mostanáig! Mert egyszerre olyan ropogós táncba kezdett kislány-nagyanyóval együtt, hogy örömük majdnem kirúgta a hófehérre meszelt aprócska ház oldalát!

A kicsi kavics azért volt boldog, mert hazatalált a tarkabarka kötényke jobb zsebébe kislány-nagyanyóhoz, aki őt nagyon, de nagyon, a világon a legeslegjobban szerette.

A kisiú pedig azért volt boldog, mert sikerült nagy-nagy örömet szereznie, igazi születésnap örömet az ajándékával.

Bizony így történt, hogy sok-sok izgalmas kalandot élt át a kicsi kavics, míg a véletlenek útján hazasegítette a szeretet, míg végre újra megpihenhetett kislány-nagyanyó tarkabarka virágos köténykéjének a jobb zsebében.

Abban a puha, meleg, szeretettel bélelt fészekben.

Nagyanyó soha nem felejtette el a kicsi kavics igaz történetét. A kicsi kavicsot pedig kislánykora óta, ma is őrzi...

Így van ez jól. Mindenkinek kell, hogy legyen egy kicsi kavicsa, akit szerethet, akire vigyázhat...

TARTALOM

AZ ÉGBŐL POTTYANT KABÁT	5
Tarka TOLLAS tarajas	6
ÉN vagyok a VÍZILÓ!	7
A BUTA PÓK	7
A FALÁNK KÍGYÓ	8
A PÁVA-KISASSZONY	9
FÜLÜK apró – lapátos...	10
SZÉP CICA...	10
Egy KIS JÁTÉK MACKÓ kalandja	11
HA JÖN a HÉJA – haj, nagy a baj!	12
MINDEN BÉKA hasonló, az én nevem mégis KACAGÓ!	14
HALLOD-E TE FLAMINGÓ?	15
REPEDT fazék az ő hangja...	16
Láttál-e már KACSÁT?	17
Csücsörít a CSÓKA...	18
A kis KUVIK	19
Kajla fülű a SZAMÁR	20
KABÓCÁÉK – KABÓCÁJA	21
HARAPÓS a TÚZ!	22
Pattogatott KUKORICA	22
KISTEKERI – NAGYTEKERI	23
Ő LENNE A BARÁTOM	23
RONGYOS bugyogót süt anyácska...	24
Be ne bújj a bokrába!	25
A szemtelen SZÚNYOG	25
KI KUKUCSKÁL a PAD ALATT?	26
Az árva FALEVÉL szerencséje	27
SÜSÜLÉ	28
VÍZENBALLAGÓ	28
BOSZORKÁNY A KONYHÁBAN	29
KIRÁLY lett álmában a BÉKA	32
A KUTYUSKA ELSŐ KALANDJA...	33
A KUTYUSKA MÁSODIK KALANDJA...	34
A KUTYUSKA ÚJABB KALANDJA	35
NYUSZI ÓVODA	36
FARKAS BERCIKE	37
ORDAS BERCİ És Az ERDŐ RÉME	38
KEREK tisztás KÖZEPÉBEN	40
ELFOGYOTT a PÉNZEM	41
KISZÁMOLÓS	41
HA a HÁZNAK LÁBA VOLNA...	42
VILÁGGÁ MENT A CIPŐM	42
A SZÉK NÉGY LÁBA	43
EGY CSODÁS TAVASZI HAJNALON...	44
ÍGY JÁTSZOGAT kis CSENGE	45
GERGŐ a kis BOGARÁSZ	45
A LUF!...	46
A KIS CSENGŐ	46
Igazi JÁTÉKBOLT	47
SZÁLFA-ERDŐ KÖZEIBEN...	48
EGY SZÉP NYÁRI NAPON	50
HOGYAN JÁRT TÚL A NYÚL A FARKAS ESZÉN?	53
LICS-POCS POCSOLYA...	55
A KICSI KAVICS Igaz TÖRTÉNETE.....	57

Hmm... ez finom! – nyelt egy nagyot Áronka.

– Ha nagy leszek, én is „topaszbarack” akarok lenni!

Így van ez...

Egyik nap varázsló, majd palacsintát nyelő kígyó. Másnap már rendőr, mint az apja, hogy a betörőket „fülönkapja”. Máskor meg katona, mint a nagybátyja, hogy legyen „katonakutyája”.

De mégsem!

Inkább óriás, hogy óriásságától rettegjen Vaddisznó Bandi és a ház...

De mégsem!

Inkább pókember... s kézen állva lábaival tapogatja, araszol-gatja a konyhai falat...

De mégsem...

Talán rájött, hogy így nem nagyon halad...

Most tanyát szeretne... – súgta: – „Apa megígérte, ha nagy leszet, vesz netem tanyát, lovat, sot, sot állatot, fartastutyát, teherautót... – Ugye a fartastutya, több mint a tutya? Ugye lebírja győzni a gonosz fartast? Hát a sánta rótát? És Vaddisznó Bandit”?

Elfogadva, hogy az „Áronkák még okosabban látják az életet, mint mi, akik már kinőttünk a gyermekbőrünket, ajánlom szeretettel e könyvet a sok-sok Áronkának, Balázskának, Dórikának, Nórikának, Bálintkának, Orsikának, Lorettának, Zsanikának, Adrikának, Fannikának, Anitának, Zolikának, Zsoltikának, Álmoskának, Árpádkának, Marcikának, Lacikának, Barnabásnak, Anikónak, Ildikónak, Gergőkének, Bettikének, Csengének és Ricsikének, minden mesére szomjazó kicsikének...

Pirosa Reutsch

ISBN 978 963 502 875 7

9 789635 028757

AGROINFORM KIADÓ